

Prædiken til 16. søndag efter trinitatis

Joh. 11, 19-45

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Mange jøder var kommet ud til Martha og Maria for at trøste dem i sorgen over deres bror. Da nu Martha hørte, at Jesus var på vej, gik hun ud for at møde ham; men Maria blev siddende inde i huset. Martha sagde til Jesus: »Herre, havde du været her, var min bror ikke død. Men selv nu ved jeg, at hvad du beder Gud om, vil Gud give dig.« Jesus sagde til hende: »Din bror skal opstå.« Martha sagde til ham: »Ja, jeg ved, at han skal opstå ved opstandelsen på den yderste dag.« Jesus sagde til hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Tror du det?« Hun svarede: »Ja, Herre, jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden.« Da hun havde sagt det, gik hun tilbage og kaldte ubemærket på sin søster Maria og sagde: »Mesteren er her og kalder på dig.« Da Maria hørte det, rejste hun sig straks op og gik ud til ham. Jesus var endnu ikke kommet ind i landsbyen, men var stadig dér, hvor Martha havde mødt ham. Jøderne, som var inde i huset hos Maria for at trøste hende, så, at hun hurtigt rejste sig og ville ud; de fulgte efter hende, da de mente, at hun gik ud til graven for at græde dér. Da nu Maria kom ud, hvor Jesus var, og så ham, faldt hun ned for hans fødder og sagde: »Herre,

havde du været her, var min bror ikke død.« Da Jesus så hende græde og så de jøder græde, som var fulgt med hende, blev han stærkt opbragt og kom i oprør og sagde: »Hvor har I lagt ham?« »Herre, kom og se!« svarede de. Jesus brast i gråd. Da sagde jøderne: »Se, hvor han elskede ham.« Men nogle af dem sagde: »Kunne han, som åbnede den blindes øjne, ikke også have gjort, at Lazarus ikke var død?« Da blev Jesus atter stærkt opbragt, og han går hen til graven. Det var en klippehule, og en sten var stillet for den. Jesus sagde: »Tag stenen væk!« Martha, den dodes søster, sagde til ham: »Herre, han stinker allerede; han ligger der jo på fjerde dag.« Jesus sagde til hende: »Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?« Så tog de stenen væk. Jesus så op mod himlen og sagde: »Fader, jeg takker dig, fordi du har hørt mig. Selv vidste jeg, at du altid hører mig, men det var for folkeskarens skyld, som står her, at jeg sagde det, for at de skal tro, at du har udsendt mig.« Da han havde sagt det, råbte han med høj røst: »Lazarus, kom herud!« Og den døde kom ud, med strimler af linned viklet om fødder og hænder og med et klæde viklet rundt om ansigtet. Jesus sagde til dem: »Løs ham og lad ham gå.« Mange af de jøder, som havde været med hos Maria og set, hvad Jesus havde gjort, kom nu til tro på ham.

Aftengudstjeneste

I min mormors og morfars hjem stod der en stor bog, som jeg ofte sad og kiggede i som barn. Det var Dantes Guddommelige Komedie med illustrationer af Doré. I kender dem godt. De her sort-hvide tegninger med helt tynde streger. Dantes bog er en rejse gennem middelalderens forestillingsverden, hvor der er et Helvede, en Skærsild og et Paradis.

De tegninger, som optog mig mest, var dem fra Helvede og Skærsilden: de grådige vælter rundt i slam og slud, de vrede flår hinanden i stykker med tænder og negle, mordere og tyranner pines i kogende blod, kirkens mænd, som har misbrugt deres magt, er stukket ned i glødende klippesprækker med hovedet først. Jo, der var mange spændende og opfindsomme billeder af straf og pine til at fantasere videre på.

Paradiset derimod, det var mest illustrationer af engle, der fløj rundt i forskellige formationer få eller mange. Det var ret kedelige billeder, især for en lille dreng. Og den tanke har aldrig sluppet mig, at Paradiset må være et meget kedeligt sted, hvis det alene handler om at flyve rundt med foldede hænder eller spille på harpe. og der ikke er mere at se frem til, ikke mere at glæde sig til, for alt er godt. - Ingen forventningens glæde.

Mennesker til alle tider har haft brug for at

sætte billeder på deres forestillinger om, hvad der venter os efter dette liv. I Det Gamle Testamente kan den paradisiske tilstand gengives som det at blive ledt til det stille vand. Til oasen i ørkenen hvor tørst og sulten kan stilles. Eller som salmisten skriver: et sted, hvor vi er omsluttet af Guds omsorg, uanset hvor mørk og ensomt det er.

Paulus kan skrive til korinterne, at vi skal dø, som Adam gjorde det, men også at vi skal opstå, som Kristus opstod, og gøres levende for at leve med Ham. Og senere i samme brev til korinterne forklarer Paulus, at vi skal opstå som et åndeligt legeme og iklædes en uforgængelighed. Paulus er ikke så glad for at bruge kropslige, kødelige billeder på, hvad der venter os med opstandelsen.

Så er der derimod noget mere genkendelig krop, følelser og sansning på/i Johannes' fortælling om Lazarus' opvækkelse. Vi kan næsten se menneskene for os, når de sørger og græder over den stinkende Lazarus. Vi får en beskrivelse af de mange mennesker, som sørger over Lazarus' død. Jesus kommer også til efter en bevidst tøven. Og Jesus græder også og bliver opbragt, som der står. Så bliver der råbt op og himmelske kræfter påkaldt med bøn, så den døde Lazarus' krop kan rejse sig og gå ud af mørket til livet.

Det er så konkret, at evangelisten simpelt hen er nødt til at beskrive, hvordan linnedstrimler bliver viklet af den opstandne, som selv går ud af graven. Her er kroppen og kødets opstandelse for fuld oprejsning. Et

genkendeligt og håndgribeligt billede på det kristne håb om, at Han gør alting nyt. En krop i opløsning bliver til en genkendelig krop i kød og blod, som vi kan forholde os til, som var det vor egen her og nu.

Hvis vi vil tale om opstandelsen og om, hvad der venter, må vi gribe til billeder og indtryk, vi kan genkende, ellers bliver det til luftige kasteller, der svæver rundt som fornemmelser uden hold i virkeligheden. Sanserne skal aktiveres, og håbet skal blive til konkrete billeder.

Den japanske instruktør Kore-eda har gjort et forsøg på denne tanke om at konkretisere håbet om det evige liv med sin film "After life". I filmen ankommer alle afdøde til en slags mellemverden, hvor der venter dem en opgave. Opgaven er, at de i løbet af en uge skal finde frem til og genkalde sig det øjeblik i deres liv, som de helst vil bevare med ind i evigheden. Det vil sige den oplevelse, stemning, følelse eller sansning, der satte sig i deres liv som et specielt øjeblik; et øjeblik, det ville være godt, rart og trygt at genkalde sig for så at kunne forblive evigt i netop denne tilstand.

I filmen følger vi så forskellige personer og deres overvejelser. Der er f.eks. den gamle kone, som finder sin salighed i den oplevelse, hvor hun, som en 8-årige pige, danser for sin bedstefar i sin nye kjole. Stoltheden og glæden over at kunne vise sig frem var hendes tilstand af lykke. Eller den midaldrende mand, der aldrig fik erklæret sin kærlighed

Redaktion

Sognepræst og provst
Margrethe Dahlerup Koch
Fjord Alle 13
6950 Ringkøbing
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

til den elskede, men som havde dagdrømmen og håbet, hver gang han så den elskede på afstand. Alene håbet om, hvad det kunne blive til, var ham nok – og det bedste. Eller konen, der om aftenen lagde sig ind i mandens trygge favn i ægtesengen. Eller faderen, der kastede sit barn op i luften for med latter at gribe det igen.

For alle de førnævnte genkaldte sig en tilstand, som de ønskede at bevare evigt. Og i filmen bliver de forløst. De forsvinder ind i evigheden. Dem, der i deres erindring ikke kan finde en oplevelse, som de ønsker at bevare evigt, bliver hængende i denne mellemverden.

Nu spørger jeg dig: Hvor tænker du dig hen, når vi i trosbekendelsen når til ordene om: ”det evige og kødets opstandelse”? Hvad er det lige præcis for situationer og oplevelser af glæde, tryghed, livsfylde eller håb, som du vil bruge, når du skal fortælle om, hvad Paradiset er for dig? Tænk dig om og giv dig tid.

Jeg har faktisk et håb om, at jeg med kødets opstandelse engang igen kan sidde og kigge på mine børn, når de sov, mens de var små. Det er mit håb til den opstandelse, jeg blev lovet ved min dåb.

Amen

Ulrik Pilemand
Vejby-Tibirke

Salmer:

773, 52, 227, 218, 541